

FR. LOČNIŠKAR:

Mimika na počitnicah.

Zagrebu imamo teto. Ta teta je poročena in ima dva otroka, šestletnega Stojana in štiriletno Mimiko. Pisali smo že večkrat, naj nas kaj obiščejo, a naša vabila so bila do letos bob ob steno. Teta je našla vedno kak izgovor: ali je bil Zagreb predač ali pa naša vas; potem ni mogla pustiti moža samega ali pa sta bila otroka premajhna za potovanje. No, letos je šlo pa vse gladko in prve dni počitnic je pripeljal naš hlapec s postaje troje meščanov.

Že od daleč smo čuli glasni haló. Videli smo Stojana, ki je s pomočjo hlapca moško držal vojke. Mimika pa je držala visoko v zrak bič in kričala za dva. Konja, nevajena takih priganjačev, sta jo posebno brzo pobirala proti domu. Ko so se pripeljali do hiše, mala dva nikakor nista hotela z voza. Naprej in naprej na vsak način! Še zmenila se nista za nas, ki smo ju klicali v hišo. Vožnja s konji je bila za nju novost in rada bi jo bila nadaljevala. Konec je naredil šele hlapec, ki je izpregel živali in ju odvedel v hlev.

Zdaj smo se šele поблиže spoznali z otrokoma. Stojan je bil že cel junak in nismo mogli verjeti, da bo šele začel obiskovati šolo. Videlo se je, da mu ugaja zagrebški zrak in da mamičina roka ni skopa pri delitvi kuhinjskih dobrot. Ampak ta radovednost! Komaj smo se dobro pozdravili, je bil deček že pred hlevom in bezal tam s palico v hišico za psa. Dobro, da gospoda Sultana ni bilo doma, sicer bi mu bil malo drugače pomeril hlače kot zagrebški krojač!

Mimika je bila bolj mamičina. Prve dneve se ni ločila niti za trenutek od nje. Vse ji je bilo tako tuje in vedno se je bala, da je mamica ne pusti same od nas. Najprej sta se še sprijaznili z našo dekle Marijano. To je bila že stara ženica in je znala prav lepo pripovedovati. Hitro sta si bili z Mimiko dobri. Marijani ni hotelo v glavo, da znajo v Zagrebu otroci tako kmalu govoriti, Mimika se je pa čudila, da ve Marijana toliko lepih povestic. Vedno je bila za njo in klicala: »Još jedanput o Kukcu!« Pa je napletla Marijana ponovno staro zgodbo o Kukčevi nagajivosti in vedno dodala še kaj novega.

Časih sta tudi zapeli. Marijana je znala sicer samo ono o »Velikem Šmarnu«, a je bila ta neskončno dolga, menda o vseh svetnikih vsega leta. Tudi Mimika je znala že nekaj pesemc. Najrajša pa je zapela tole nagajivko:

»Zagrebačke frajlce
nosijo šešire,
njihove pa majčice
prodajajo krompire...«

Celo resni Marijani se je zdela ta pesem zabavna in je večkrat rekla Mimiki, naj jo ponovi tudi vpričo drugih.

Kamorkoli je šla dekla, je bila takoj Mimika za njo. Tako sta zašli neki večer tudi v hlev. Deklica je sedla na klopco pri vratih, Marijana pa se je pripravila k molži. Mimika do takrat še ni videla, kako se molze. Začudeno je vprašala deklo, kaj dela. Marijana ji je

vše lepo pojasnila: da dajo kravici jesti, potem se pa nabere v njej mleko in jo morajo pomolzti.

»Pa pri vas tako mleko jeste?« je še bolj začudeno vprašala Mimika.

»Seveda ga jemo in tudi ti ga boš,« je odgovorila Marijana. Sedaj je bil pa ogenj v strehi.

»Jaz že ne! Ne bom ga jedla, je grdo! Hočem tisto, ki ga kupijo na trgu!« se togoti deklica.

»Saj prinesejo na trg ravno tako mleko,« razlaga Marijana.

»Pri nas že ne. Tam ga kar iz posode naliijejo nam v kanglico, pa ne delajo tako kot pri vas. Tega že ne bom jedla.«

Nič ni pomagalo Marijanino razlaganje. Deklica se ni dala pregovoriti, da je na trgu ravno tako mleko ali pa še slabše kot pri nas. Zvečer ni hotela popiti skodelice, ampak silila je mamico, naj ji gre kupit na trg drugačnega mleka, ne takega, ki ga daje krava.

Mi smo se smejali, Mimiki pa je bilo hudo. Mislila je, da se norčujemo. Stojan pa se je muzal v kotu in rekel: »Le nikar ga ne jej, Mimika, bom pa jaz namesto tebel!« In začel je piti prav s slastjo iz njene posode, dokler je bilo kaj notri.

Mimika je šla tisti večer kar spat. Tudi drugih jedil ni hotela. Šele ko je prespala svoje prvo razočaranje, se je pomirila in začela verjeti, da je ono mleko na trgu prav tako kot naše. Drugo jutro je že jedla z navadno slastjo.

Mimika se je kmalu vživela v življenje vaških otrok. To je imelo zanje polno novosti in zanimivosti. Za našo hišo je bil kup peska, ki ga je navozil sosed za popravo hleva. Na tem kupu so gospodarili otroci po svoje. Kar so videli doma v velikem, so tu posnemali v malem. V kupu so bile votline — kuhinje, sobe in hlevi. Vrh kup pa kozelci za seno, ceste in na vrhu mlaj — mlada smrečica z rdečo cunjo v vrhu. To so postavili takrat, ko je bilo na tej novi naselbini »žegnanje«.

Mimika je zanesla med vaše otroke še nov izum. Naredila je tudi ulice, prav kot so v Zagrebu. Za hiše so služili kameni, zloženi vzporedno v dolgi vrsti. Tam, kjer se je cesta jako razširila, je bil trg. Nanj so seveda postavili spomenik, to je daljši, nekoliko šilast kamen. Ta je bil pa v veliko napotje voznikom, ki so ga neštetokrat prevrnili. Zato je Mimika odredila, da postavijo zraven spomenika stražnika. Izrezal ga ji je iz lubja sosedov Jožek. Zdaj je bila stvar taka, da so vozniki prevračali spomenik in stražnika in navadno je bil stražnik pod spomenikom. Vse to pa ni ustrašilo neutrudnih delavcev. Stokrat so vse preobrnili, pa zopet stokrat postavili nazaj.

Lepo in prehitro so minevali dnevi mali Mimiki in ji prinašali vsak dan novih zanimivosti.

Imeli smo tedaj nekaj ovac, ker stara mati ni mogla prebiti brez domače volne. Vedno je trdila, da mladi svet ne zna več živeti, ker kupuje drage, malovredne izdelke, ko imamo vendar doma vsega za obleko in perilo. Večkrat je rekla, da so še sanje lepše na rjuhah iz domačega platna kot na onih, ki se jih še drži duh vlažnih prodajalnic.

Imeli smo zato vedno nekaj ovac. Stara mati je ob zimskih večerih najrajša predla in pletla nogavice zase in za družino. To je bilo njeno najljubše opravilo in nič ni pomagalo, če so časih ovce delale škodo po njivah in kozelcih, ko ni bilo nikogar, da bi popazil nanje. Zaradi stare matere smo morali potrpeti.

Mimika je imela jako rada ovčice. Nekega dne je ostala sama na vrtu, blizu nje pa so se pasle ovce. Kar nenadoma zažene otrok velikanski krik in jok. Vsi smo drveli skupaj, da bi videli, kaj se je zgodilo.

»Kaj pa je vendar, Mimika,« je vsa v skrbeh izpraševala njena mamica.

»Moje ovčke, moje ovčke! Vse se bodo pobile!« Deklica je vsa trepetala. Zdaj šele opazi mamica, kaka nesreča preti ovčicam. Vmes je bilo namreč nekaj ovnov, ki jim je prišlo na misel, da bi se malo trkali. In so se začeli na vse pretege kakor za stavo. Mimika pa kaj

takega še ni videla in zdelo se ji je grozno nevarno. Komaj jo je mamica potolažila in ji pojasnila, da je to samo nedolžna igra za živali.

»Pa zakaj se mi ne tako, če je to nedolžna igra?« je razsodila Mimika.

In tako je videla Mimika vsak dan kaj novega. Počasi se je privadila vsemu in je ni več vznemirjala glista, o kateri je prve dni mislila, da je kača in je grozansko kričala in klicala mamico na pomoč.

Slednji večer smo zvedeli kaj novega iz njenih ust in vedno bolj spoznavali, kako potrebna je mestnim otrokom svobodna priroda, ki je v mestu ne morejo opazovati.

Zato nam je bilo prav žal, ko so morali proti koncu počitnic oditi naši meščani.

